

Aquest mort és ben viu

D'esquerra a dreta, Francisco Camps amb els suports més importants que encara conserva al PPCV: Rafael Blasco, portaveu parlamentari; Alfonso Rus i

La reencarnació de Francisco Camps, que fa sis mesos que va abandonar la presidència de la Generalitat a causa del procés judicial de què ha estat absolt, suscita moltes temences dins el PPCV. Ara que l'arribada d'Alberto Fabra havia fet submís el fantasma del zaplanisme, n'hi ha un altre que pica a la porta, el del campisme, que convenç fins i tot els més incrèduls de l'existència de presències estranyes permanents.

Mentre dilluns passat el jurat que havia de determinar la innocència o culpabilitat de Francisco Camps era a punt d'iniciar les deliberacions a la seu del Tribunal Superior de Justícia valencià, 350 quilòmetres cap a l'oest, a la seu del Partit Popular, la cúpula de la formació s'hi avançava i emetia un veredictes exprés: Mariano Rajoy, president del partit i ara també del govern espanyol, es fotografiaria al seu despatx del carrer de Gènova amb Alberto Fabra, president del PPCV i de

l'executiu valencià desplaçat a Madrid aquell dia amb motiu d'una reunió de la junta directiva estatal.

La imatge, doncs, era del tot deliberada. Calia transmetre unitat i confiança davant la notícia que podia produir-se poques hores més tard: l'absolució de Francisco Camps i l'obertura immediata del debat sobre la seua rehabilitació política. I així com Rajoy va esquivar Camps els darrers dos anys com qui fuig de la pesta, en aquest cas va afanyar-se a pujar a la planta noble acompanyat de Fabra

per tal d'immortalitzar el seu suport entusiasta al cap del Consell.

Certament, l'absolució del president dimissionari planteja una colla de maldecaps als cervells del PP. Perquè fou Rajoy mateix que a la fi el va posar entre l'espasa –abandonar el càrrec i defensar-se al judici– i la paret –admetre'n la culpabilitat i signar l'escrit de conformitat– aquell famós 20 de juliol del 2011, ara fa poc més de sis mesos. I Camps, que després de rumiar-s'ho molt va entendre que li resultaria impossible de compatibilitzar la presidència amb la condició de culpable confès, va escollir l'espasa.

Però s'ha refet, com els monstres de ficció que moren i renaixen de les cendres. S'ha refet i voldrà refer, també, un estatus preponderant al partit i, si pot ser, a les institucions. A quin nivell? Aquesta és la gran decisió que, entre l'espasa i la paret, han de prendre Rajoy i Fabra.

Camps ocupa actualment l'escó 43 de les Corts valencianes. Un seient de la tercera filera conservadora en què és escortat per Sonia Castedo, alcaldessa d'Alacant, i Alfonso Rus, president de la Diputació de València i del PP provincial. Dos escons més enllà també hi ha Rita Barberà, l'alcaldessa de València i mare

Vicente Rambla; i Juan Cotino, Rita Barberà i Gerardo Camps. Excepte aquest últim, la resta són diputats a les Corts. Un perill per a Alberto Fabra.

política de Camps. Però amb tots ells l'ex-president tan sols hi va coincidir un dia, el de la presa de possessió de Fabra. Després només s'han retrobat al TSJCV, on el trident va fer-li costat durant un recés del debat de pressupostos.

La seua nul·la activitat parlamentària –que, malgrat tot, no evita la recepció dels honoraris corresponents– va de bracet amb la seua presència al Consell Jurídic Consultiu (CJC), el selecte òrgan de la Generalitat a què va accedir com a membre nat en condició d'ex-president. Cap dels tres antecessors –Joan Lerma, Eduardo Zaplana i José Luis Olivas– no s'havia acollit a aquest dret, potser perquè la feina d'un conseller del CJC és de molt baixa intensitat al costat de la d'un president autonòmic. L'amistat que Camps manté amb el president de la institució, Vicente Garrido, va ajudar-lo a païr el procés de descompressió d'una manera més senzilla. Val a dir que Garrido també va assistir com a públic a una de les maratòniques sessions que Camps ha hagut de viure al TSJCV.

Tothom s'adona, però, que la presència de Camps al CJC és purament circumstancial, una funció transitòria que li proporcionava un sou homologable al que tenia, cotxe oficial i secretària, fins

que l'absolució que ara li ha arribat li obrira unes altres portes. Quines? Les claus, les tenen totes Rajoy i Fabra.

I de pressa, no en tenen gaire. Fabra, de fet, va afanyar-se a convocar la premsa i, “com a president de la Generalitat i del PPCV”, va felicitar Camps per una resolució judicial que “tots esperàvem” alhora que li ha recomanat unes vacances familiars que el reconcilien amb la vida. Sobre la possibilitat de cedir a Camps la presidència del Consell, en canvi, Fabra també ha dit la seua: “Camps va dimitir lliurement i a consciència.” Mentrestant, Rajoy reconeixia que havia trucat a Camps així que tingué notícia de l'absolució i, tan enigmàtic com sempre, afirmava que el valencià “compta com qualsevol altre dirigent, veurem què passa”. Tant Rita Barberà com el molt amic Juan Cotino, president de les Corts valencianes, li han prescrit un descans; “un any sabàtic”, ha dit el segon. L'alcaldeessa, més clara, ha dit que “l'aigua dels rius mai no torna enrere, sinó que rega uns altres camps”, metàfora que expressa la impossibilitat que Camps recupere el comandament del govern valencià.

Fabra, alleujat. Sens dubte, les declaracions de Barberà han tranquil·litzat un

Fabra que encara fa mans i mànigues per a controlar la mastodòntica estructura de la Generalitat i del PPCV, que governa cada racó del País Valencià i compta més de 100.000 militants. Des que va accedir al càrrec ha hagut de prendre tot de mesures dràstiques que aturen el deute de l'administració i eviten l'assumpció d'unes altres encara més doloroses.

Fabra s'ha compromès a empetitir l'estructura pública tant com siga possible i no ha tingut miraments a qüestionar decisions de Camps: alguns dels grans esdeveniments, el sobredimensionament de Canal 9 o el decret del trilingüisme a les aules, que ha desactivat. Tampoc no s'ha estat d'aprovar dues comissions d'investigació parlamentàries –una sobre la fallida de la CAM i una altra pel saqueig d'Emarsa, la depuradora València, cosa que no ha agradat a Barberà– ni d'advertir que la Generalitat es personara a la causa contra Iñaki Urdangarin “si es confirma que els interessos valencians en van resultar afectats”.

Tot plegat, desautoritzacions de l'etapa anterior molt més considerables que no les que va prendre Camps amb relació a Eduardo Zaplana. Camps, l'any 2003, va limitar-se a aturar la privatització de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV), la

fusió de CAM i Bancaixa i el cobriment de l'IVAM amb una pell d'acer, una obra que es va considerar excessivament costosa. Tres decisions, només tres, que van provocar una solcida al PPCV.

El caos econòmic que pateix la Generalitat Valenciana tampoc no ajuda a rehabilitar de manera sobtada Camps. N'és el responsable principal, després de vuit anys i un mes a la presidència, i cap a ell mira tothom quan ixen a la llum contractes tan draconians com el del gran premi anual de fórmula 1, la rescissió del qual costa poc menys que mantenir-lo. En qualsevol cas, no es descarta que ara, alliberat de les càrregues judicials, Camps opte per a dir-hi la seua. De mestre, ha tingut l'emèrit Eduardo Zaplana, que li va fer la vida impossible –de manera directa o a través de les seues persones de confiança– tant com va poder, sobretot a la primera legislatura. Ara, costa molt d'imaginar el retorn de Camps a un càrrec públic valencià, atès que qualsevol que ocupara seria d'un rang inferior al que exercí durant tant de temps i que –cal no oblidar-ho– va renovar a les urnes el maig del 2011 amb una altra majoria absoluta aclaparadora, tot i trobar-se encausat i al llindar d'un judici. Rajoy i Fabra hauran de fer un pensament, si és que realment volen rehabilitar-lo políticament. Esteban González Pons, vice-secretari de comunicació del PP bandejat pel galleg a la composició del gabinet espanyol i que encara espera premi, s'ha afanyat a dir que Camps “no necessita cap rehabilitació” perquè “ja es troba a la primera línia política”.

Contrapesos interns. Més preocupant que el control de la Generalitat, que amb la signatura al *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana* (DOCV) té pràcticament garantit, a Fabra el nequigen els moviments soterrats dins el PPCV. Sobretot perquè els dos referents principals del partit de la demarcació de València, Rus i Barberà, han avisat que no els agraden alguns comportaments.

En concret, Barberà, molesta pel desig de Fabra de repensar el gran premi automobilístic, va lamentar que “els embolics han tornat al PP valencià”, un plany enèrgic que s'afegia al que ja havia emès al setembre –amb el relleu forçat de Camps–, quan acusà la direcció del PP de menystenir els populars valencians.

EL TEMPS

Mariano Rajoy rep Alberto Fabra dilluns de la setmana passada, just el primer dia de delibera-

I Rus, a qui Fabra potser sospesa de rellevar de la presidència provincial del partit, va expressar a la recent junta directiva del PPCV el seu malestar pel fet que cap ministre ni secretari d'estat no siga valencià, per bé que “aportem el 13% dels vots del PP de tot Espanya”. “Som com Guinea Equatorial”, va dir Rus amb relació al pes dels valencians en el PP estatal. A la mateixa junta on Barberà també es mostrà crítica amb la situació present del PPCV: “No em feu parlar, que estic calenta!”, va advertir exaltada en resposta a la lloança d'un militant.

El congrés del PPCV que tindrà lloc a l'abril recol·locarà –o descol·locarà encara més– les plaques tectòniques que bellugà la dimissió de Camps i l'accés de Fabra. Un canvi que ha dut poques novetats al Consell, però significatives: la vice-presidenta de Camps, Paula Sánchez de León, ara és la delegada del govern espanyol; i l'ex-portaveu, la consellera Lola Johnson, ha cedit el testimoni a José Ciscar, que també ha assumit l'única vice-presidència. Les dues persones més properes a Camps i més visibles al seu darrer govern han estat substituïdes per aquest home de tarannà dialogant.

Curiosament, el sector zaplanista del partit, que malviu després d'haver perdut

en benefici de l'esquerra les tres grans alcaldies –Oriola, Alcoi, Villena– que controlava, ha esdevingut una bassa d'oli amb l'accés de Fabra, que hi manté una relació ben cordial. No és descartable, de fet, una candidatura unitària al congrés provincial alacantí, notícia que es podria considerar històrica, atesa la divisió irracional que s'arrossega de fa una dècada.

València, el perill. Comptat i debatut, el gran risc de Fabra, un cop esmorteït el zaplanisme, és a la província de València. No sols per la presència amenaçadora de Rus, Cotino i Barberà –que entre ells, i malgrat tot, mantenen diferències serioses–, sinó sobretot perquè el judici de Camps ha evidenciat el vaitot de Rafael Blasco, el bruixot de capçalera del partit. Portaveu parlamentari dels populars valencians, se sent infravalorat i no ha dubtat a acudir, tants dies com ha pogut, al TSJCV, com també la seua dona, Consuelo Ciscar, directora de l'IVAM.

Blasco no gaudeix d'un pes intern gaire gran, però la seua agudesesa política i la seua presència al capdavant del grup de les Corts resulta perillosa, atès que pot articular estratègies desestabilitzadores... Sobretot ara que Camps ha tornat a la vida i manté un contacte fluid amb molts d'ells, que també han estat assidus a la

cions del jurat que ha absolt Camps.

vista: Rafael Maluenda, José Marí Olano, Elena Bonet, Antonio Peral, Esther Franco, Alfredo Castelló, Rafael Ferraro, María José García Herrero, i Trini Miró i Angélica Such, ex-conselleres aferrissades defensores de Camps. Sense oblidar dos pesos encara més pesants: Gerardo Camps i Alejandro Font de Mora.

La presència habitual a la sala de vistes de diputats a les Corts –se'n destaquen els tres membres del PP a la mesa: Cotino, Font de Mora i Such–, d'ex-consellers que ja no en formen part –Belén Juste, Mario Flores– i de regidors de l'Ajuntament de València ha fet més cridanera la manca de suport explícit de part del Consell. Cap conseller no hi ha acudit, per bé que els va nomenar Camps. Alberto Fabra hi deu tenir a veure, amb la deserció unànime.

Però gota a gota, suport rere suport, Camps ha aconseguit que, després de les 27 sessions d'audiència pública, bona part dels referents del PPCV li hagen fet costat. I és això que podria animar-lo a imitar Zaplana, ni que siga per a continuar la tradició del partit. Això... I que Camps no vol marxar de València, sabent com sap que l'accés al govern espanyol el té tancat i barrat i que “no hi ha cap lloc més bo per a viure, arreu del planeta”. Atenció: ha tornat.

Consta en acta

El veredicte de no culpabilitat de Camps i Costa ha sepultat l'allau de testimonis i de documents contraris als acusats que el jurat va presenciar durant les 25 jornades d'audiència pública prèvies a la deliberació. En fem un extracte succint, sobretot tenint en compte que, un cop redactada, hom pot recórrer-hi en contra al Tribunal Suprem.

Virgilio Latorre i Javier Boix van marcar les línies roges del judici de bon començament, des d'aquell dimarts 13 en què Latorre, com a lletrat de l'acusació popular, va advertir que els presumptes regals tèxtils eren una cosa “molt singular”, atès que “calia escollir el color de la tela i, encara més important, prendre'n les mides”. “Cal que el beneficiari participe en el procés de l'entramat”, va reblar amb solemnitat mentre Boix, als antípodes, no sols afirmava que el seu client ex-president era innocent, sinó que els dos acusats ja condemnats en haver signat l'escrit de conformitat –Victor Campos i Rafael Betoret– no havien de ser-ho forçosament, de culpables. “Molta gent es conforma amb coses que no són certes”, va avisar.

Aquell mateix dia, Francisco Camps es negà a contestar Latorre, perquè el considerava “el representant [com a lletrat de l'acusació popular] del partit que repetidament he derrotat a les urnes [el PSPV-PSOE]” i al qual “ja vaig respondre on havia de fer-ho, a les Corts”. En realitat, però, els dos anys i mig que va compatibilitzar la direcció del Consell amb la condició d'encausat, Camps insistí que només parlaria dels seus problemes amb la justícia “allà on correspon”.

No va ser l'únic que va optar pel silenci monacal, ni de bon tros. Els caps de la trama *Gürtel* van fer com ell, tot acollint-se al dret de no badar boca pel fet de ser encausats en un altre procediment. Francisco Correa va callar com una pedra, Álvaro Pérez va pronunciar una única frase exculpatòria, i Pablo

Crespo, que havia dit que tampoc no parlaria, va arrencar a salvar Camps i Costa *in extremis*, al torn de les defenses i quan les acusacions ja havien llançat a l'aire, endebades, desenes de preguntes sense resposta.

Van ser silencis molt sorollosos, sens dubte, fins i tot més que els d'uns altres. Per exemple, el de Rafael Betoret, l'ex-cap de gabinet de la Conselleria de Turisme que acatà l'ordre de Camps i acudí el matí del 20 de juliol del 2011 a declarar-se culpable d'un delictes de suborn passiu impropis. O el de Milagrosa Martínez, ex-consellera i ex-presidenta de les Corts, i David Serra, secretari d'organització del PPCV, que no van dir ni pruna en favor de qui els havia promocionats políticament.

En ocasions, però, el silenci fou tallat de manera violenta per converses telefòniques tan explícites que ferien la sensibilitat de l'auditori. Camps va arribar a llevar-se l'anell de casat, nerviós com estava, mentre Costa sabia on era, un escenari que el seu company de banc mai no va acabar de capir. De fet, Costa va haver de sentir com Correa el lloava sense embuts i li deia que “d'ací a uns anys, tu seràs el president del govern”. Sempre seriós, el comportament de Costa ha estat modèlic durant tota la vista.

Camps també en va escoltar de ben galdoses, però a voltes deixava anar un somriure burleta fictici, incomparable amb el riure incontinent que va brollar de la boca de Pérez en reviure la nit que ell caminava pel carrer de Colom de València mentre parlava per telèfon amb